

ЕНИ ПРУ

ТАКМИЧЕЊЕ*

Дође време кад становницима Елк Тута дотужи зима. Крајем марта бројање камионских приколица које је преврнуо ветар престаје да буде забавно и возња дужим, заобилазним путем до било где – превој Енгл Ајрон затворен је чак и кад је зима блага – почиње да замара. Становници Елк Тута не могу више да поднесу реалност. Тада су склони мушицама и маштаријама, и богатства одлазе на брзоплете опкладе.

Пре неколико година идеја о такмичењу у дужини браде запалила је мушку популацију. Било је прекасно да почну те зиме, али сталне муштерије „Прцољка” потписале су заклетву (гинисом, због боје сличне мастилу) да ће одложити бритве почетком следеће, кад падне први снег. Браде ће расти и награду ће однети она која буде најдужа 4. јула исте године. Неколико пахуља провејало је 12. септембра, и М. Ц. Спит, ветеринар за велике животиње, чије се мишљење свуда уважавало, прогласио је почетак надметања.

Аманда Гриб, водећи се процедуром из родеа (законском одредбом у Елк Туту), установила је наградни фонд сакупивши по десет долара од сваког такмичара. Једине фирме у Елк Туту биле су Банка Елк Тута, Западњачка продавница одеће и хране, и три кафане – „Прцољак”, „Мадијева рупа” и „Силвертип”. Свака од њих приложила је по педесет долара у фонд. Тип из гасовода додао је десет долара, али је рекао да ће се уздржати од узгајања стрњике на лицу. Новац је похрањен у чисту стаклену теглу која је стајала на полици испред барског огледала у „Прцољку”.

Пријавила су се двадесет седморица такмичара, од четрнаестогодишњег Кевина Кокендала до осамдесетогодишњака Лена Дебока. Кевинов отац, Вајерграс Кокендал, рекао је клинцу да има

* Из књиге прича у рукопису *Јаловина*.

шансе колико и риба на сувом, али Кевин беше непоколебљив и од депарца је купио средство за јачање косе како би поспешео раст тек изниклих чекиња. Остали такмичари захтевали су да се Чича Дебок обрије пре почетка надметања, јер је он иначе носио седам центиметара дугу коврцаву браду. Обријао се, негодујући, али већ за неколико дана, како се чинило осталима, његове коврце су иж-цикљале до исте дужине. Охрабрило их је кад су видели да му је брада након тога изгледа престала расти, не бујајући до пуне раскоши. Дарил Мач је рекао да је то због тога што су Дебоку длаке усађене дубоко у бразде и боре старачког лица, велике уторе које су указивале на његову крезубост. (Причало се да је Дебоку још тамо педесетих година, приликом жигосања или нечег сличног, теле избило предње зубе. Док му је крв цурила низ браду, он је купио зубе, исплакнуо их кафом, и набио назад у настале шупљине. Кад су му, заједно са суседним олабављеним зубима, испали, почупао је и све остале, каубојским стилем, клештима, одупревши се челом о довратак ради ослонца. С временом је постао стручњак за кулинарске варијације у припреми паленте, а његов омиљени рецепт почињао је са: „Узмеш литар јеленске крви...”)

Било је ту брада необичних боја и различите текстуре. Длаке Чиче Дебока биле су кратке и жуто-беле. Код Деба Сипла пак изувијане као рамен нудле и црне, док му доња вилица, с обе стране, беше прошарана сивим праменовима, а Вајерграс Кокендал имао је густе и ватренорије чекиње насупрот анемичним плавим власима његовог сина, Кевина. Ловочувар Крил Змундзински такође је имао риђу браду, што није представљало неко изненађење будући да му је коса била наранцастоцрвена, у нијанси која се у фарбари звала „Мандарински залазак сунца”, и која се уопште није слагала са његовом службеном црвеном кошуљом. Цича Зима Улф, који се родио усред међаве 1949. године у некој дашчари јужно од Вомсатера, имао је угљеноцрне, као оловка праве длаке које су штрчале попут бодљи ферокактуса. Бледуњави Енглез жилавог имена Лобет Палвертофт Тиркил, који је током зиме радио на ранчу Фијесте Панч, укључио се у такмичење, са лицем обраслим бронзаном стрњиком. Крил Змундзински га је држао на оку, јер је знао да се људи са криминалном прошлошћу често прихватају надничарских послова на удаљеним ранчевима, и да њихове изопачене склоности налазе одушка у крађи и обљуби било чега топлог. До јануара је маховина на лицима такмичара постала гушћа и дужа, тако да је већина могла да провлачи прсте кроз тај густиш, па су се чешкали до миле воље. Аманда Гриб је негодовала, јер је поцинковани шанк сваке ноћи био присутан отпалим длакама.

„Горе нег да ми се мачка мота по шанку.”

Недуго после Дана заљубљених било је јасно да тројица или четворица мушкараца предњаче: Дарил Мач, Вајерграс Кокендал, Вили Хјусон (браде боје пиреа од слатког кромпира) и, на огорчење свог оца, Кевин Кокендал, чије су ретке власи дужином надокнађивале недостатак обиља.

„Биће права мука обријати ово сено”, рекао је Мач.

Деб Сипл, коме нису пријале никакве алузије на сено, рекао је да ће бити лако. „Само је прво остригаш маказама, онда се истушираш врелом водом и ставиш много пене за бријање и на коњу си.”

„Најбоље је отићи у Ландер у Тонеову берберницу. Он ће то очас посла. Само се завалиш и препустиш све њему.”

„Не, најбоље је отићи у Саратогу или до Термопа, до оних термалних извора и ускочити у воду до носа, а онда трком до бербернице пре него што се брада осуши и стврдне. Сумпор у води ваљда нагриза длаке или их барем омекша”, рекао је Квент Стип. „Наравно, најбоље би било понети бритву у базен, али не верујем да је то дозвољено.”

„Нагриза длаке? Мора да си ти често роњао испод површине”, рече Ал Морт, гледајући у Стипову ћелу. „Било како било, ја нећу ништа бријати. Носићу је док не одапнем.”

Иако је надметање почело из шале, прометнуло се у жестоку конкуренцију. Искрсавала су питања о брадама на која нико није знао одговоре. Аманди Гриб су додијале кафанске расправе о томе да ли су браде добра заштита од бронхитиса, да ли су вегетаријанци склонији брадама од месоједа, да ли браде подстичу на политички радикализам. Разговори о брадама сменили су нагађања о томе где се изгубио пас Дарила Мача, Каубој Џорџ, али ни на једно од постављених питања није било одговора. Аманда је, на свој слободан дан, отишла до Мерседес де Силует, удовице Била де Силуета, узгајивача оваца који је дипломирао *cum laude* на Принстону и током година прикупио огроман број књига о различитим темама. Мерседес је наследила овце, ранч, кућу, са свим стварима, укључујући и књиге.

„О, да, још их имам. Продала овце, задржала књиге. Неам појма зашто, скоро и не залазим у тај део куће. То је ко библиотека. И још увек смрди на Билове старе цигаре. Ко да неки дух тамо сваке ноћи пурња и чита књиге.”

Мерседес ју је повела, завијајући иза ћошкова од чворнате боровине, кроз ходнике са носећим гредама од трупаца, и собе са препарираним животињским главама и кожним фотељама, да би најзад ушле у једну велику мрачну просторију са високим прозорима

на северном зиду. Унутра је, на полицама које су се протезале дуж целог тог простора, од пода до таванице, било на хиљаде књига. Упала је шинску расвету на плафону да би појачала природно светло, и наједном се указаше наслови књига: *Жуљеви од седла*, *Књиџа о њевцима*, *У Суринаму са џуковником Маскаром*, и слично.

„Како нађете одређену ствар?“, упитала је Аманда. „Јел их сложио ко у библиотеци?“

„Није. У томе је и невоља. Он је знао где се која књига налази, али нико други не може ништа живо да пронађе. Једном приликом сам овде данима тражила нешто о каубојским песмама. Имо је књиге о томе и знам да их је имо, посебно са оним безобразним, али нисам могла да их пронађем. Део је поређо по бојама. Видиш овде? Све те полице са црвеним? Има одељак са плавим и зеленим, а после тога је ваљда одустао. Не, има још жути део са мистериозним причама, и то је све што знам.“

„Па, тражим нешто о брадама. Да не знате има ли којим случајем нешто о томе?“

„Душо, овде има свега и свачега.“

„Како је само накупио оволико књига?“ Идеја да постоје продавнице посвећене искључиво књигама запањила би сточаре у „Прцољку“, осим Ервина Хангејта, посвећеног читаоца, који би чак и у кафани знао да забури своје широко бледуњаво лице у књигу. Ако би Дебу Сиплу нека књига допала шака, помислила је, он би јој вероватно изгризао корице.

„Па, купово их је у продавницама старудије и преко интернета, али углавном их је набављо кад је одлазио на овчарске конференције у разним градовима. Остали су ишли у швалерацију, али не и Бил. Одма би се дочепо телефонотеке и нашо неке антикваре и отишо до њих и претуро по полицама док не би изабро педесет, шесет комада које би му се свиђале и платио да му се допреме на кућну адресу. Док је лежо у болници и даље су пристизале, кутије и кутије књига. Ено их тамо у ћошку. Нисам их ни отворила, тако да ћу те сад оставити да погледаш, и ако нађеш шта ти треба, слободно задржи.“

Аманда Гриб је кренула од књига сложених по боји и открила да се већина плавих тиче мора и истраживачких путовања, а да се зелене књиге баве проучавањем природе или шумарством. Прелетала је погледом по насловима, тражећи речи „брада“, „коса“ и „бркови“. Након неколико сати разабрала је неку врсту поретка по ком су прашњава књиге биле груписане и накратко се понадала кад је нашла нешто под насловом *Фризкултура*. Али то је била досадна колекција фотографија америчких и енглеских фризура из шездесетих и седамдесетих, и није било ничег у вези са брадама.

Изгледа да су се длаке на глави и длаке на лицу налазиле у различитим појмовним категоријама. Крајем поподнева није имала ништа осим што је испрљала руке.

„Чини се да мора бити нечег. Вратићу се и прекопати још мало, ако се слажете”, Аманда је рекла Мерседес.

„Душо, дођи кад год оћеш. Баш ми је жао што ниси ништа нашла.”

Следећег поподнева, кад се Аманда Гриб појавила у „Прцољку”, на олакшање газде Луиса Макаског, он јој рече: „Звала је Мерседес де Силует. Каже да свратиш кад ти се заврши смена, свеједно колко касно било, јер она седи и гледа старе филмове. Нашла је оно што си тражила. Што се мене тиче, можеш отићи било кад, пошто ћу ја вечерас бити овде и гледати утакмицу.”

Мерседес де Силует била је у пицама свог покојног мужа и његовом бадемантилу боје вина. Баздила је на бурбон.

„Уђи”, рекла је. „Мислим да сам ти нашла једну добру. Ал тешко се чита. Има много страних израза и оних кривих речи.”

„Курзива?”

„Јашта. Ево је. Штета што нема слика.” Додала је Аманди наранчасту књигу једноставног наслова – *Brage*. Књига беше стара, из 1950. године, али отворивши је на страницу под насловом „Кулинарски водич за хришћанске људождере”, видела је да обилује историјом брада. Ричард Лављег Срца, прочитала је, приредио је једном приликом за своје ратнике гозбу на којој су *pièce de résistance* биле печене главе заробљених Сарацена које су обријали пре стављања у пећницу. Нешто даље наишла је на одломак о брадама и вегетаријанцима.

„Ово је одлично”, рекла је. „Како сте је пронашли?”

„Смешно је. Празнила сам онај велики ормар у предсобљу и нашла неке Билове свеске. На корицама једне од њих писало је 'Шифрарник за књиге'. Отворила сам је и унутра је био систем који је користио. Полудела сам на њега што ми није рекао за то пре но што је преминуо. Видела си да свака од тих полица за књиге има мали број на врху.”

„Наравно.”

„Е па, у тој свесци пише какве књиге су на којој полици. Тражила сам браде, ал није било ничег, па сам покушала са длакама, и нашла око седам књига и ову. Можеш да је задржиш.”

Аманда је ставила књигу на истакнуто место у кафани и ускоро је била својски умазана отисцима прстију и мрљама од различитих алкохолних пића. Нико није баш најбоље разумео о чему њен аутор, извесни Рециналд Рејнолдс, говори, пошто је била

написана непрозирним и саркастичним стилем прожетим иронијом и непреведеним латинским и француским изразима. Писац је такође био склон замршеним и преопширним описима и претпостављао је да његови читаоци поседују завидно знање из историје, књижевности, морепловства, религије, војне стратегије, дијалектике, дечјих песмица и филозофије. Често је убацивао прастаре досетке попут оне о египтологу који је приликом археолошких ископавања открио парче жице и изјавио да су Египћани изумели телеграфију, тек да би га надмашио његов супарник рекавши да су Асирци, будући да у њиховим ископинама није пронађена никаква жица, сигурно користили бежични телеграф. Па ипак, стални гости „Прцољка” одвојили су довољно жита од кукоља да им се читање *Брага* исплати. Аманда је као испомоћ за господина Рејнолдса донела и речник. С временом је вокабулар муштерија „Прцољка” почео да обилује изузетним речима попут „погонофил”, „педерастаја”, „гностички”, „експресија”, „уметак”, „обелиск”, „серендипитет”, и оним узбудљивим изразом *Floreat Barba!* Није дошло до просветитељства, али знатижеља је цветала док су читали о древним брадатим коњоједима, о извесном опату који је веровао да брада расте од преједања и да је то разлог због чега је амерички Индијанци, који су се оскудно хранили, нису имали. Сазнали су да Адам није имао браду у Рајском врту; длаке на његовом лицу беху последица казне изгнанства.

Вајерграс Кокендал се одушевио кад је у некој фусноти наишао на муслиманску приповест по којој је ђаво имао само једну длаку на бради, премда изузетно дугачку, па је тај бисер искористио да подбада свог сина, Кевина. Кевин је прелиставао књигу док није наишао на пасус са описом једне цивилизације која је убијала риђобраде мушкарце.

Било је мноштво примера брадâ као модног става – са уплетеним металним нитима, обојених и посутих златним прахом, шпицастих брада код Арапа, уковрцаних екстраваганција Асираца, хетејских четвртастих ројти, уплетених брада, огромних брада које су се могле раздвојити и заденути иза ушију, али ма колико примамљиво звучали ови аранжмани, ниједан од такмичара није се усудио да жртвује дужину зарад стила. Вик Вејз је често узимао књигу и читао наглас одломке, пробијајући се накарадно кроз средњовековни француски, црквени латински и староенглески језик.

„Госпoде бoже”, рекаo је Ервин Хангејт, читалац, „хоћеш ли престати више? Звучиш као Умберто Еко.”

„Ко?”, упита Вик.

„Знам човека”, рече Чича Дебок. „Берт Екл, радио некад код Боба Атлија. Сад је у Невади у дому. Старачком дому за каубоје.”

Ервин Хангејт подигну малко руку, али пусти је да падне, јер није било сврхе објашњавати.

Брадоње су прочешљавале апотеку „Волмарта” у Саку у потрази за балсамима и лосионима који би подстакли цикљање длака. Наговарали су апотекара да наручује нове побољшане производе. Претурајући по кутијама испод свог кревета, Чича Дебок је пронашао примерак часописа *Сиварне зајадњачке ириче* из 1946. године у којем се налазила реклама за неку нараву која је, кад би јој се окретала ручица, одашиљала благи електрични набој кроз тело, што је, тврдило се у огласу, засигурно поспешивало раст косе. На слици су била приказана три мушкарца од чије се косе могао комотно напунити душек. Ископао је у остави неко прастаро електрично ћебе и спавао тако што би га смотао испод браде, срећан што се напаја за длаке благотворном струјом. Дарил Мач потапао је браду у раствор са вијагром, али не зна се какви су били непосредни резултати.

Крајем априла већина брада била је густа и чекињаста. Мушкарци су седели у „Прцољку” и међусобно шацовали украсе на лицу. Дарил Мач је предњачио, али он је био у вођству и раније, па га је Вили Хјусон прстигао за центиметар. Аманду Грив су звали шест пута дневно да премери нечију браду. Имала ја мали метални метар који јој је једном приликом поклонио Крил Змудзински. Он га је користио за мерење животињских трагова и пастрмки које би упецали риболовци из других савезних држава. А онда се, пре две године, у пролеће, заљубио у Аманду и поклањао јој ствари које су запосленици Управе лова и риболова сматрали бољим од чоколада и цвећа – напуштено осине гнездо, вучји измет, карличну кост оштрорепе лештарке, мајужни метар. Романса је ослабила и згаснула када се Аманда заинтересовала за једног типа из Каспера који је смућкао лосион под називом „Каубојска крема за руке”, што је изазвало читаву бујицу масних шала међу надничарском клијентелом.

Аманда је рекла да ће њен пријатељ постати милионер до тридесет пете.

„По мом прорачуну, то је онда требало да се догоди још пре десет година”, рекао је Крил злобно. Уобичајно је да проводи поподнева у „Прцољку”, једним оком нервозно зверњајући кроз излог да ли ће наићи неко возило Управе лова и риболова. Због својих непопуларних слободоумних гледишта био је трн у оку претпостављенима, који су ковали планове да га отпусте. И Аманду Грив

је осматрала, и уколико би се испред кафане зауставило њихово службено возило, она би просиктала: „У рибу!“ и Крил би се сакрио у оставу са гајбама празне амбалаже и смрдљивим цогерима.

Крилов најбољи пријатељ био је такође нежења, Платон Бакли, његов парњак у Шумској служби, крупан плавушан брадвасте главе који се често тукао и кога су они који су сматрали да се његово залагање за ограничење изградње путева у областима дивље природе, вукове и извлачење дрва коњима опасно коси са увреженим ставовима иза леђа називали „Бандоглави“. Аманда је имала упозорење и за њега. Кад би рекла: „Баш ми се једе сладолед од пистаћа“, то је значило да се појавило возило Шумске службе те боје. Двојица бунтовника су пили, ловили и рибарили заједно, и разговарали о могућности да дају отказ на својим садашњим пословима и оснују консултантску фирму, али није баш било јасно кога би и у вези са чим могли да саветују. Често су суботња попонева проводили у Криловој кухињи, Крил мотајући мушице, а Платон израђујући вабилице од крилне кости дивље ћурке. Певезивало их је још нешто: њихови прадедови лежали су у територијалном затвору у Ларамиију; Кифа Бакли, гипсар из Охаја, украо је коњско ћебе из једне шајенске коњушнице, а Си Си Алкерсон, бродски дрводеља из Бостона, утамничен због кривоклетства када је покушао да добије накнаду за три непостојећа вучја крзна, давао је ноту живописности породици Крила Змундзинског са мајчине стране. А Крилов отац, који је под жениним именом писао каубојске љубавне приче за часописе са истинитим исповестима, настрадао је од руке љубоморног ранчера. Већину идеја за своје приче добијао је од ранчерских жена; један подозриви муж, који је занимање старијег Змундзинског за његову супругу сматрао доказом неверства, упуцао га је док је затварао капију ранча. Крилова мајка умрла је две године касније од компликација узрокованих раком дојке, и после неколико чемерних месеци проведених код мајчине сестре и њеног мужа у Инкамменту, Крил је послат у један мушки дом где је растао као сироче.

Двојица пријатеља помагали су један другоме у шкрипцу, као ономад кад је Платон, возећи се кроз заслепљујућу мећаву у којој се није видео ни прст пред оком, нагло скренуо с пута и упао у раку за коња ког је Дарил Мач усмртио, и коју, изузев коња, који се налазио *in situ*, није одмах затрпао. Јама је била у длаку истих димензија као камионет Шумске службе. Двојици другова требало је скоро целу ноћ да извуку камионет помоћу великог трношца и чекрка.

Тог априлског поподнева Крил је, поред Аманде и Чиче Дебока, био једини у кафани. Био је страховито жедан кад је ушао, пошто је суша у Вајомингу превршила сваку меру и језерца и баре у прерији којом је шибао ветар беху пресушили. Ветар је подизао ситну алкалну прашину са дна усахлих бара, и разносио бујицу минералних честица у правцу истока. Крил, изгребаног грла, провезао се кроз облаке те материје. Ретко кад је пиво утажило осушене грло.

Видео је своју браду у огледалу и није био незадовољан. Прогустила се и почела коврцати на крајевима, не одајући отуда праву дужину. Држао је да ће на мерењу последњег дана он бити победник.

„Дајде ми још једно”, рекао је Аманди, која му наточи ново пиво и гурну га вешто низ шанк. Тек што је подигао криглу, кад му грлено гргољење мотоцикла испред кафане одвуче пажњу. Гојазни, старији човек сјаха са сребрног мотора величине кратконог коња. Носио је шарену мараму на глави и црвени свилени шал преко уста у класичном стилу пљачкаша поштанских кочија. Кад је ушао у кафану, одмотао је шал и скинуо мараму, и Крил Змундзински разјапи вилицу. Испод свиле се указа огромна бела брада која би могла да испуни читав ваган. Пружала се од мушкарчеве горње усне до копче на каишу и била је снежно, блиставобела, као да је пун месец осветљава. У њу су се, попут удвојеног Мисурија у Мисисипи, уливале две гуте длаке које би код ситнијег човека представљале дугачке зулуфе. А од темена до лопатица таласасто му је падала густа, сребрнаста коса. Крил Змундзински је схватио да гледа у цунами од браде.

Незнанац је, не обраћајући пажњу на исколачене очи Аманде Гриб, наручио пиво, али пре него што га је пробао, из џепа на грудима извадио је сребрну сламку, прибор који користе љубитељи мате чаја широм пампе. Аманда Гриб је с одобравањем климнула главом. Одвећ често су је позивали да мери влажне браде, чекиње улепљене стврнутим жуманцем, умазане сенфом, са појединачним мрвицама закаченим за длаке попут дечака што се њишу на конопцима понад речног јаза. Овај човек водио је рачуна о својој бради. Њен топли жућкасти сјај, паперјаста пуноћа, благи мирис ружиних латица којим је одисала, све то сведочило је о једном *meister*-погонофилу, како би рекао Рециналд Рејнолдс.

Крил Змундзински желео је да види странчеву регистрацију, па се искрао напоље очекујући таблице из Монтане. Мноштво ексцентрика и откачењака обитавало је у појасу од Кук Ситија до Ливингстона. Или је можда био из Неваде, државе препуне брадоња, изузев Лас Вегаса. Овај странац представљао би претњу у

Лас Вегасу пошто је у својој бради могао без по муке да сакрије читав шпил карата. Крил се збунио кад је угледао таблице Роуд Ајленда, државе за коју је замишљао да је величине „Волмартовог” паркинга. Осмотрио је поново и мотор – један од нових „харлија”, софтејл ви-род модел. Крил је штедео већ једанаест година да купи „харлија”, али не овај модел са воденим хлађењем, за који је знао да је брадоњу коштао седамнаест хиљадарки. Вратио се у кафану одмахујући главом. Аманда му ухвати поглед, а он уснама уобличи: „Роуд Ајленд”.

„Јеси нашао то што си тражио?”, упита незнанац, и Крил са закашњењем схвати да га је човек све време посматрао у барском огледалу.

„Само сам хтео да видим одакле сте”, промрмља Крил. Осетио је како му властита брада клону и он одврати главу од источњака.

„Пошто те занима, рођен сам у Сикокусу у Њу Џерзију, 13. октобра 1939. Зовем се Ралф Копс. Мој отац, Хајден Копс, био је успешан лимнолог, а мајка, Вирџинија Раслинг, проучавала је батик на Борнеу пре Другог светског рата, а онда је радила као кустос за азијске тканине у Текстилном институту Њу Џерзија. Ја сам ишао на Принстон, дипломирао *summa cum laude*, магистрирао ергономију, оженио се, развео, једна ћерка, предавао тридесет две године у разним источним вукојебинама, и прошле недеље отишао у пензију. Овде сам да се видим са Мерседес де Силует, чији ми је покојни муж био цимер на Принстону у то лепо давно доба. Намеравам да купим старе бунгалове на њиховом имању и обновим их. Селим се, као пензионер, у Елк Тут. Јел ти ово помогло?”

Крил, зајапурених ушију, рече Аманди: „Видимо се касније”, и изађе из кафане.

Кад је дошао до камионета, угледао је Платона Баклија како излази из Западњачке продавнице одеће и хране са кутијом за шешире под мишком. Натечено лице и модрица на оку указивали су на исход туче на једном удаљеном паркиралишту. Платон је волео да се бије.

Крил му домахну руком.

„Ако оћеш чука да ти искочи, уђи у ’Прцољак’ и види шта седи за шанком. Нема смисла да се више бакћемо с овим проклетим брадама.” Али док је то говорио, странац изађе из „Прцољка” и поче да умотава своју голему браду у шалове.

„Госпoде боже!”, рече Платон, чешкајући препоне; нервозна навика коју је стекао у војсци.

Буљили су у човека који је упалио свој ви-род и одјурио. „До-сељава се у Елк Тут”, рече Крил мрзовољно. „Купује старе бунгалове на имању Де Силуетових.” Уследио је приличан тајац.

„Знаш шта”, рече Платон Бакли, „не занимају ме ови нови ви-родови. Ако би већ набављо мотор, онда би узо неки стари ’ба-фало’. Јеси чуо за њих?”

„Чуо сам, али нисам га никад видео. Чуо сам да никад нису ни сишли са табле за цртање”, рече Крил Змундзински.

„То је можда и најбоље од свега”, рече његов пријатељ заго-нетно.

„Ја би узо коња.”

За њих двојицу надметање у дужини браде беше завршено.

Превео с енглеског

Ален Бешић